

Apácarendek és a kórház

Az 1899-ben átadott Erzsébet közkórházban az egyetlen, részben szakrális épület a telek hátsó részén meghúzódo hullaház, melyben volt egy ravatalozó és beszentelő helyiség.

Az ápolási teendőket kezdetben világi ápolónők végezték, bár az igazgatói épületbe betervezték az apácák számára három lakószobát külön mellékhelyiséggel.

A világi ápolónőkkel azonban mind az orvosok, mind a betegek elégedetlenek voltak, ezért 1921. szeptember közepén Budapestről a Szent Kereszt rendből érkezett 9 apáca. A nagy anyagi gondokkal küzdő kórház fenntartóinak haszonnal járt a változás, mert a havi 300 korona ápolónői fizetés helyett csak havi 100 korona és évi egy pár cipő volt a nővérek igénye, cserébe a lelkiismeretes szakszerű ápolásért. Az orvosok csak a betegek ápolására és a gazdaságra vonatkozó utasításokat adhattak a nővéreknek, akik nem vállalkoztak bujakórosok ápolására és az illem megsértése nélkül végezhető munkára sem.

Az apácák nem képezték önálló rendházat, belügyeikbe a kórháznak nem volt beleszólása. Szerzetesi életük tekintetében a főnöknőjüknek tartoztak engedelmességgel. Az imák és vallási gyakorlatok végzésében nem gátolták őket, a naponkénti a szent miséhez miséző papról, valamint olajról, gyertyáról és miseborról a kórház gondoskodott.

Később a felekezeti egyenlőség érdekében református diakonissza nővéreket is alkalmaztak.

A zsúfolt kórházban egyre nagyobb gondot okozott az ápolószemélyzet elhelyezése, és számukra egy kápolna kialakítása, ugyanis ezt csak

az ápolási helyiségek rovására lehetett megoldani. Ezért még ugyanebben az évben a kórházi a telek végében emeltek egy épületet raktár és ápolónői lakás céljára. Ugyancsak ekkor alakították át részben a hullaházat kápolnává.

1920-ban Piszer János készítette meg nem valósult sebészeti épület tervet kápolnával és két hálóteremmel.

1922 őszén Münzer M. Ilona tartományfőnöknő már 16 nővért és 2 jelöltet küldött kórházunkba a belgyógyászati betegek ápolására és gazdasági, ételmezési teendők végzésére. A nővérek a kórháztól bútorozott lakást, továbbá fűtést, világítást, mosást, ágy és asztali fehérneműt, törülközőket, törő ruhákat, munkakötényeket és cipőjavítást, és első osztályú ételmezést kaptak. Ruhajuk mosását külön edényben a nővérek felügyelete mellett, végezték a mosónők.

A helyhiányt az 1929-re elkészült új sebészeti pavilon oldotta meg, ahol kulturált lakhely – 25 függőnytartóval felszerelt apácaágy – és kápolna illetve imaház várta az ápolónőket.

A kápolna berendezési tárgyai 27 két méter hosszú pad, egy 280x200x130 cm méretű dobogó és egy asztalszekrény voltak. A padok átalakítása szoba került, ugyanis nem lehetett bennük kényelmesen térdepelni, de végül elmaradt mert különben az állás vált volna lehetetlenné. Dehmal Károly fővárosi zongoragyáros május 2-án szállított 2 db különböző típusszámú (11752, 11791) de teljesen egyforma harmóniumot.

Érdekesség, hogy a harmóniumok megérkezése előtt 1929 április 4-én 12-kor avatták föl a református imaházat. **(Kührner Éva)**